

съ пушки, съ пищови, съ ятагани. Пламъкът бунтовенъ горѣше въ сърдцата имъ. Бацината българска земя бѣ свята за тѣхъ. Ромънската власть се забърка какво да прави. Самъ Раковски не вѣрваше на очитѣ си. Готовността, съ която всѣки българинъ оставаше работата си и бързаше да се притече и запише за четникъ, го изненада.

— Братя, да бждемъ предпазливи! Да не е нѣкаква измама! Сърбитѣ не сж цвѣте за мирисане. Знамъ ги азъ отъ по-рано!

Никой отъ момчетата не го чуваше. До късна полунощъ механиктѣ ехтѣха отъ бунтовни пѣсни.

Който има мъжко сърдце
и българско име,
да препаше тънка сабя,
знаме да развѣе...

На третата вечеръ момчетата се понесоха къмъ Браилското пристанище. Пжтътъ гърмѣше отъ пѣснитѣ имъ. Далече отъ брѣга се чернѣеше голѣмиятъ сръбски корабъ на Вучича, който щѣше да ги отведе на българска земя, за да пролѣятъ кръвта си за свободата на поробенитѣ братя. Имаше ли нѣщо по-скжпо отъ Родината? Юнацитѣ се прегръщаха, цѣлуваха, опиянени отъ радостъ.

Нѣкой отъ юнацитѣ посочи кораба:

